

[Frank Jensen]

delse med folketingsvalget den 8. september 1987. I december måned lykkedes det ikke undervisningsministeren at få slået hul på forliget, selv om der blev gennemført forringelser af SU-systemet. S, SF og Det Radikale Venstre stod fast. De Radikale stod så fast på forliget, at partiets ordfører, hr. Jørgen Estrup, den 29. september 1988 skrev følgende i dagbladet *Information*:

»Jeg har på Det Radikale Venstres vegne klart meddelt, at SU-forliget naturligvis vil blive holdt. Vi har i Det Radikale Venstre den vane, at vi overholder de forlig, vi indgår, ligesom vi respekterer, at de andre regeringspartier har indgået forlig, eksempelvis om Storebælt. Realiteten er altså den, at der kun kan ske ændringer i SU-reformen, hvis det accepteres af alle tre forligspartier.«

Hædersord fra dengang, et forlig var et forlig. Jeg tvivler ikke på, at hr. Jørgen Estrup har samme opfattelse i dag, men det er desværre ikke den holdning, der kan samle flertal i den radikale gruppe. Hvad er der sket, siden forliget blev indgået? Hvad er det, der gør, at den radikale ordfører i dag blot tager til efterretning, at regeringen i dag fremlægger et lovforslag, der bryder med SU-forliget? Den eneste forklaring, vi kan finde, er, at Det Radikale Venstre har skiftet ordfører på området, og at presset fra undervisningsministeren åbenbart er blevet så stort, at det radikale parti har givet efter. Vi har længe vidst, at KVR-regeringens dannelse ikke blot var et teknisk samarbejde, og vi har endnu en gang erfaret, at regeringssamarbejdet også er en teknisk fejl.

Jeg vil gerne spørge den radikale ordfører: Hvad er det, der rent samfundsøkonomisk nødvendiggør en fjernelse af 186 mio. kr. fra de studerende, set i forhold til den økonomiske situation, da forliget blev indgået i 1987? Den eneste forklaring, vi kan finde, er, at regeringen i dag er optaget af at finde 12 mia. kr. til at afskaffe 12 pct.- og 6 pct.-skatten for de højeste indkomster. De studerende, der får 3.000 kr. om måneden i stipendier, skal have forringet deres købekraft, så der kan blive plads på statens finanser til at finansiere lettelser af formueskatten, som regeringen allerede har gennemført, og plads til kommende skattelettelser for de højeste indkomster. Er det det, der har fremkaldt det radikale sindelagsskifte på det uddannelsespolitiske område og deres eftergivenhed

over for undervisningsministerens pres på SU-forliget?

Med det lovforslag, vi i dag behandler, foreslår KVR-regeringen, at dyrtids- og pristalsreguleringen af samtlige takster i SU-systemet fjernes. Dernæst indeholder forslaget en nedsettelse af det reguleringspristal for januar 1989 på 105 points til en regulering på 1,34 pct. for det kommende studieår. Denne nedskæring betyder reelt, at den hjemmeboende studerende mister 800 kr. i stipendium brutto, den udeboende mister 1.300 kr. i stipendium brutto, alle studerende mister 500 kr. i studielån, alle studerende med børn mister deres tillæg på 600 kr. pr. barn. At formuegrænsen forringes med 3.600 kr. pr. studieår, betyder reelt, at en udeboende uden børn med erhvervsarbejde mister brutto 3.000 kr. i købekraft allerede i det kommende studieår.

Socialdemokratiet kan ikke være med til den underminering af SU-reformen, og vi vil fastholde SU-reformens principper under udvalgsarbejdet.

Connie Hedegaard (KF):

Det er simpelt hen ubegribeligt at høre Socialdemokratiets ordfører sige, hvad det er i den økonomiske situation, der overhovedet gør, at det kan være nødvendigt at spare et par hundrede mio. kr. At socialdemokratiske folketingsmedlemmer stadig kan stille så ufattelig sorgløse spørgsmål, er simpelt hen et af hovedproblemerne i dansk politik.

Må jeg så sige, at Det Konservative Folkeparti hørte ikke til de tre partier, der var så stolte over dette forlig, som vi netop hørte om. Vi syntes allerede dengang, at det var en uansvarlig dyr reform også i forhold til den økonomiske situation dengang, og jeg synes, det er ret forbløffende at høre hr. Frank Jensen sige, at det ikke var de store stigninger, der var tale om. Jeg vil godt minde om, at SU-reformen har betydet, at vi i år bruger 1,7 mia. kr. mere på SU end før SU-reformen, så noget er der dog kommet de studerende til gode, og mildest talt også mange gange mere end det, der nu forsvinder ved denne regulering, som vi faktisk synes er meget fornuftig. Vi synes, at det er rimeligt, at man ikke regulerer Statens Uddannelsesstøtte i højere takt end det, man på et ansvarligt arbejdsmarked nu er blevet enige om skal gælde inden for den statslige sektor. Forholdsvis fast-